Verslag van de kampeerweek in Mander (O) van 14 tot 21 augustus 2021, de 5e van dit seizoen

Nooit kunnen bevroeden dat ik dit jaar alweer voor de 4e keer zou aansluiten bij een kampeerweek van de NAKC dus er moet iets zijn dat mij ertoe overhaalt om dit te doen. Het is ontegenzeggelijk de sfeer, gezelligheid, vrijheid van al of niet deelnemen aan een activiteit, het koffie-uurtje 's morgens, de borrel 's avonds en tal van andere momenten waarop de deelnemers contact met elkaar hebben. Omdat er geen "programma" wordt gehanteerd is het iedere dag weer een verrassing wie wat gaan doen, in welke samenstelling en waar naartoe. Een dag er eens alleen op uit trekken is dan ook doodnormaal. Vrijheid, blijheid zogezegd.
Vrijwel iedere camping waar we bij elkaar komen is weer een verrassing en ik kan alleen maar diep mijn pet afnemen voor Elly die er telkens weer in slaagt om zo'n camping als in Mander te scoren. Waar het er wat losjes aan toe gaat en je de receptie pas vindt als je de eigenaar toevallig tegenkomt omdat hij altijd wel ergens op het terrein bezig is. Je kunt met hem ook een ballonvaart maken maar dan is een week tekort omdat er in verband met het weer niet altijd kan worden gevaren en er meestal al een wachtlijst bestaat. Maar toch, als je de kans krijgt is dat een unieke ervaring.
Dit deel van Twente heeft zoveel te bieden op het gebied van natuur en cultuur dat je er in een week eigenlijk alleen maar een beetje aan kunt snuffelen. Met na afloop bij meerdere leden het voornemen om hier nog wel eens terug te keren. Plaatsjes als Ootmarsum en Tubbergen met hun oude dorpskernen, musea, galeries, terrasjes, restaurants en eetcafés, je komt gewoon tijd tekort om alles te ervaren en van te genieten.
Vanuit de camping konden een groot aantal fietstochten en wandelingen worden ondernomen waar dan ook in wisselende samenstelling driftig gebruik van werd gemaakt. Weer of geen weer, niets en niemand kon de groep weerhouden erop uit te gaan. Vaak terugkomend met de boodschap: het dreigde wel maar we hebben (vrijwel) geen druppel gehad. Of dit altijd helemaal klopte laten we maar even in het midden 😊.
In kleine groepjes zwierven we door stad en land en beleefden daardoor ook de meest uiteenlopende gebeurtenissen. Wat denk je van laagvliegende hazen omdat die achterna gezeten werden door Lieke, de hond van Nelly? Meestal heeft zij (Lieke bedoel ik 😊) wel goede manieren maar

tijdens het klootschieten in het bos even niet door plotseling bovenop de picknicktafel te klimmen omdat ze het zo gezellig bij ons vond.

Dit is bijvoorbeeld een huisje uit 1254!!! dat we onderweg tegenkwamen, zorgvuldig gerestaureerd en geconserveerd.

Een leuke plek om de boterham op te eten en het huisje te bekijken. Binnen tref je een interieur – nou ja, interieur? dat mag de naam niet echt dragen - met een tweetal bedsteden aan waarvan je je afvraagt hoe hier in hemelsnaam mensen in hebben kunnen leven. Of er in dat jaar al dakpannen op lagen valt te betwijfelen maar toch, het beeld is er niet minder bijzonder om.
Natuurlijk, het landschap in Twente wordt al jarenlang gedomineerd door enorme arealen raaigras en in het naseizoen hoog opschietend maïs maar

als je er oog voor hebt valt er nog voldoende te genieten van de prachtige natuur. We mogen er dan ook van uitgaan dat dit beeld op termijn alleen maar zal verbeteren door o.a. inkrimping van de veestapel en soortgelijke maatregelen.
Het bezoek van een kleine groep aan het Openluchtmuseum Ootmarsum gaf een verrassend en verhelderend beeld van hoe de mensen hier eeuwen lang hebben geleefd en gewoond. In huizen welke waren gebouwd met materialen zoals stro waar nu weer op teruggegrepen wordt als het gaat om isolatietechniek en duurzaamheid.
Onder leiding van Beatrix zijn we met een groepje van vier leden de dinsdag naar Enschede geweest en door de wijk gaan zwerven waar op 13 mei 2000 een heel woongebied door de beruchte vuurwerkramp werd weggevaagd.

Pas als je er bent dringt tot je door hoe groot het gebied is, hoeveel slachtoffer er zijn gevallen en hoeveel mensen zijn getroffen door het verlies van familie- en gezinsleden, woning en woon- en werkomgeving. En je realiseert je dat vele overlevenden alle herinneringen aan vroeger zijn kwijtgeraakt. Naast soms verwanten ook het huis waar men woonde, de inboedel, foto’s, souvenirs zoals sieraden, noem maar op, alles was in een klap weg. Een spreekwoord zegt: herinneringen gaan langer mee dan spullen maar die laatste heb je vaak weer nodig om herinneringen levend te houden. En dat is allemaal in de vuurzee verdwenen.

Een paar generaties Enschedeërs dragen dit de rest van hun leven mee als een bittere herinnering. Je voelt je als bezoeker dan ook wel erg bevoorrecht dat je zoiets in je leven niet mee hebt hoeven maken.

Op woensdagmiddag zijn we met z'n allen met Frans (de campingeigenaar) een huifkartocht gaan maken met onderweg een wedstrijdje "klootschieten" en aansluitend een barbecue (bijzonder en eigen ontwerp van Frans) op de camping.

Afgezien van het feit dat we liever paarden 😊 dan een tractor als trekker(s) hadden gezien was het een geslaagde onderneming en kwamen

we op zelfs voor ons verrassende plekjes. Bij de barbecue schoven ook andere campinggasten aan wat de gezellige sfeer alleen maar verhoogde. En natuurlijk niet te vergeten het slotdiner, dit keer in Ria's Eetcafé, een kwartiertje lopen vanaf de camping. "Wereldberoemd" om de enorme maar vooral lekkere gehaktballen welke daar op het menu staan. Redelijk uniek want dat vind je niet zo gauw elders in Nederland op de kaart. Enkelen hebben dit gerecht dan ook genomen en werden bepaald niet teleurgesteld. De slimmeriken onder ons namen de grootste bal van de kaart, sneden deze doormidden en namen de helft aangevuld met wat frietjes en groente in een doggiebag mee naar de camping om de volgende dag vooral maar niet te hoeven koken. Het was weer een knettergezellige avond waar veel werd gekwekt en gelachen. Het is me het cluppie wel 😊😊.

Wel een beetje jammer waren de deze week wat mindere weersomstandigheden. Het was dan wel niet zo erg als met Pinksteren in Zeegse maar door de band genomen was het soms te koud en hebben we over de hoeveelheid regen ook niet te klagen gehad. Het werd nog een hele puzzel om voor vertrek naar huis de voortenten droog ingepakt te krijgen. Sommigen kozen er ook voor iets langer te blijven om wat beter weer af te wachten.

Al met al mogen we weer vaststellen dat het een meer dan geslaagde week is geworden met een tweetal heel tevreden aspirant-leden waarvan we hopen dat ze aan zullen haken bij toekomstige activiteiten. En Henny verdient een pluim voor de manier waarop zij de groep op een ontspannen manier in toom hield en ervoor zorgde dat er iedere dag en door iedereen werd aangehaakt op de activiteiten van die dag. Velen van ons zien elkaar weer in september als de alweer allerlaatste week van dit seizoen in De Wouwse Plantage wordt gehouden. En we hopen daarbij op een mooie nazomer, met in gedachten:

De zon gaat zinloos onder, morgen moet zij toch weer op.

Een quote van Herman Finkers

Tot ziens en bedankt voor alles.

Pieter Bleeker